

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Daniely Zemanové a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **F. S.**, zastoupen JUDr. Janem Kočím, advokátem se sídlem Karolíny Světlé 14, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 2, Praha 4, o žalobě proti sdělení žalované ze dne 1. 7. 2013, čj. KRPA-235112-4/CJ-2013-0000PZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2013, čj. 1 A 53/2013 – 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 30. 9. 2012 se žalobce v Praze dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu tím, že při řízení vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem. Při kontrole hlídkou silniční policie souhlasil s vyřízením věci v blokovém řízení. Dne 5. 6. 2013 podal žalobce návrh na přezkoumání rozhodnutí o přestupku, což žalovaná posoudila jako podnět k zahájení přezkumného řízení. Žalobce ve svém podání tvrdil, že mu policejní orgán při blokovém řízení neumožnil přítomnost tlumočníka. Žalobce je italské národnosti a jinou řečí než italštinou se nedomluví. Vzhledem ke zkušenostem ze své rodné země, kde řidič zaplatí policejnímu orgánu peněžitou kaucí, aby z místa mohl odjet a správní řízení probíhá až následně, nabyl přestupce dojmu, že bloková pokuta, kterou podpisuje, je pouhou kaucí a samotné řízení o přestupku proběhne až následovně na výzvu správního orgánu. Z těchto důvodů žalobce navrhl přezkoumání udělení blokové pokuty.

[2] Žalovaná reagovala na podnět sdělením ze dne 1. 7. 2013, v němž žalobci oznámila, že při blokovém řízení bylo postupováno v souladu se zákonem. Přitom nezjistila žádné důvody pro zahájení přezkumného řízení.

[3] Žalobce následně podal proti sdělení žalobu, a to z důvodu jeho rozporu se základními ústavními principy, z důvodu jeho nezákonnosti a nedostatku odůvodnění. Městský soud žalobu usnesením odmítl. Vycházel především z povahy institutu přezkumného řízení podle hlavy IX. správního řádu. Dospěl k závěru, že sdělení žalované je pouze oznámením o negativním vyřízení podnětu k přezkumnému řízení. Takový úkon není rozhodnutím a je z přezkoumání ve správním soudnictví vyloučen. Městský soud proto žalobu coby nepřipustnou odmítl.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu včasnou kasační stížnost. V ní tvrdí vadu řízení před správním orgánem a nedostatek odůvodnění rozhodnutí žalované. Vadu řízení spatřuje v nedostatecích spravedlivého procesu předmětného blokového řízení. Prý bylo porušeno stěžovatelovo právo na tlumočnicka; stěžovatel tedy řízení nerozuměl, následkem čehož stěžovatel blokovou pokutu podepsal. Nyní však s tím, že by přestupek spáchal, zásadně nesouhlasí. Dále městskému soudu vytýká, že napadené rozhodnutí nesprávně kvalifikoval. Tím, že se městský soud odmítl žalobou věcně zabývat, stěžovateli odepřel jeho právo domáhat se svých práv u nezávislého a nestranného soudu. Porušil také čl. 36 odst. 2 věta druhá Listiny základních práv, neboť z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod.

[5] Žalovaná navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[6] Na úvod je nutno uvést, že kasační stížnost proti usnesení městského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, lze podat výlučně z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V takové kasační stížnosti je stěžovatel povinen především vylíčit důvody, pro něž se domnívá, že rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby je nezákonné (viz rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2004, čj. 3 Azs 43/2003 - 48). Nezákonnost rozhodnutí může spočívat též v chybném posouzení právní otázky, zda je důvod pro odmítnutí žaloby dán (viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 6 As 4/2004 - 53). Stěžovatel v kasační stížnosti napadá rovněž samotné odmítnutí žaloby.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Městský soud dospěl k závěru, že z § 94 odst. 1 správního řádu vyplývá, že sdělení policie o tom, že nebyly shledány důvody pro přezkum rozhodnutí, nemá charakter správního rozhodnutí. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Dle § 68 písm. e) s. ř. s. je pak žaloba nepřipustná, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

[9] Tento závěr městského soudu plně odpovídá ustálené judikatuře NSS. Z konstrukce přezkumného řízení ve správním řádu je zřejmé, že se nejedná o řádný opravný prostředek, ale o zvláštní prostředek dozorčího práva, který byl svěřen do rukou správních orgánů a na který není právní nárok. Přezkumné řízení zahajované na podnět účastníka se rozpadá do dvou fází. Je to jednak fáze vyhodnocení důvodnosti podnětu, jednak fáze samotného přezkumu rozhodnutí, jež následuje až v případě, že podnět důvodným shledán je. První fáze je přitom v případě negativního vyřízení ukončena pouhým sdělením podatelí. Správní orgán tedy nevydává rozhodnutí, pouze tuto skutečnost podatelí sdělí s uvedením důvodu, a to do 30 dnů. Oznámení o nezahájení přezkumného řízení podle § 94 správního řádu je tedy pouhým sdělením, nikoliv rozhodnutím. Přitom pouze proti rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy proti úkonu správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, poskytuje soudní řád správní právo domáhat se jeho zrušení cestou žaloby. V tomto případě tedy není důvod zasahovat do právní sféry účastníků správního řízení, protože jejich práva

pokračování

a povinnosti, změněné nebo vzniklé původním rozhodnutím, nejsou tímto sdělením dotčeny (srov. např. rozsudek ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 As 55/2007 - 71, č. 1831/2009 Sb. NSS).

[10] Ani argumentace stěžovatele o protiústavnosti takovýchto závěrů není na místě. K nynějšímu typu řízení, tj. k posouzení podnětu k zahájení přezkumného řízení, se vztahují závěry Ústavního soudu v usnesení ze dne 15. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 3669/10. Ústavní soud zde výklad nastíněný v bodě [9] schválil co do jeho ústavnosti (srov. ústavní stížností napadený rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2010, čj. 2 As 81/2010-42, zejm. jeho bod 17). Proto není důvodná ani výtka, ve které stěžovatel tvrdil odmítnutí spravedlnosti.

[11] Z uvedených důvodů mohl městský soud postupovat pouze tak, že návrh pro nepřipustnost odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Stěžovatel se totiž domáhal přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumávání vyloučeno (§ 68 písm. e) s. ř. s.), neboť jde o úkon, který není rozhodnutím (§ 70 písm. a) s. ř. s.).

[12] Další námitky, které se vztahují k otázkám samotného rozhodnutí o přestupku (nezákonnost spočívající v porušení práva na tlumočnicka, následkem čehož stěžovatel omylem s blokovou pokutou souhlasil, neznalost místního právního prostředí), pak Nejvyšší správní soud nemohl věcně vypořádat. Tyto námitky již neměly charakter námitek podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť nebyly způsobilé mít vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby.

[13] Nad rámec nezbytně nutného Nejvyšší správní soud podotýká, že dle výpisu z evidenční karty řidiče byl přestupek z 30. 9. 2012 již jedenáctým přestupkem stěžovatele jako řidiče; celkem jich má do konce roku 2012 evidovaných dvanáct. Stěžovatel prokazatelně místní kontext přestupkového řízení znal; v blokovém řízení byl trestán již poosmé.

[14] S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu